

лили голѣма слава въ околността. Най-после той обявилъ, че му се явила на сънъ Сирийската богиня и му казала, че той ще стане царь.

Нѣколко роби на Дамофила, които не могли да търпятъ вече жестокоститѣ на господаря си, решили да възстанатъ и се обърнали за съветъ къмъ Евнусъ, който имъ обещалъ божията помощъ, ако действуватъ веднага. Това и станало; събрали се около 400 роби и влѣзли ненадейно въ Хенна, дето се почнало ужасно клане надъ жителитѣ. Почти всички били избити, съ изключение на ковачитѣ, които били запазени, за да правятъ оржжия за възстанниците. Самъ Дамофилъ билъ уловенъ и убитъ въ театра предъ събраната тълпа роби. Жена му Мегалида била предадена на робинитѣ си, които следъ като я мжчели жестоко, хвърлили я отъ една скала. Само дъщерята на Дамофила била пощадена: тя имала добро и милостиво сърдце, била се отнасяла приятелски съ робитѣ, утешавала бититѣ, давала храна на вързанитѣ. Тия ожесточени и груби хора не били забравили човѣшката обноска на девойката; тѣ дори ѝ дали вѣрни хора, които да я отведатъ при неинъ роднина въ гр. Катана.

Първиятъ успѣхъ на робитѣ бързо увеличилъ броя на възстаналитѣ. Тѣ почнали да се организуватъ. Евнусъ билъ избранъ за царь и си назначилъ за помощникъ и съветникъ гърка Ахей, комуто се дължи успѣхътъ на по-нататъшното движение.

Въ южна Сицилия възстаналъ и другъ робъ, Клеонъ, който събралъ банда и се присъединилъ къмъ Евнуса. Пламнала цѣла Сицилия. Нѣколко града паднали въ ржцетѣ на възстанниците. Четири римски претори били разбити отъ тѣхъ. Възстанниците се задържали нѣколко години; чакъ въ 132. г. пр. Хр. римскиятъ консулъ Рупилий успѣлъ да превземе Хенна и да тури край на възстанието.

Римскиятъ държавникъ и писателъ, стариятъ Катонъ (II в. пр. Хр.), казва на едно мѣсто: „Който открадне отъ нѣкой гражданинъ, умира въ окови и вериги, а който ограбва държавата, умира въ злато и пурпуръ“.

